Din nou, despre prescripţia dreptului de a stabili creanţe fiscale suplimentare în cazul refacerii inspecţiei fiscale

***Rezumat:** Problema prescripţiei dreptului organului fiscal de a stabili creanţe suplimentare în sarcina contribuabililor rămâne intrinsec legată de posibilitatea acestuia de a dispune refacerea inspecţiei fiscale. Sub imperiul noii reglementări, distincţia dintre refacerea inspecţiei fiscale şi reverificare devine cu atât mai importantă. Autorul reia analiza efectuată anterior şi examinează reconfigurarea acestei probleme în lumina dispoziţiilor noului Cod de procedură fiscală.*

***Summary:** The issue of the statute of limitation for assessment of additional debt by the tax authorities upon taxpayers remains intrinsicly linked to the authority's option to order a resumption of the tax audit. Under current legal provisions, the distinction between a resumption of a tax audit and a rechecking of the same period is therefore even more important. The author continues his previous analysis and examines the setting of this issue, in light of the provisions of the New Fiscal Procedure Code.*

Cu o ocazie precedentă, am adresat o întrebare retorică, în lumina considerentelor unei soluţii dispuse de Curtea de Apel Bucureşti, prin care am urmărit să reliefez limitele abuzului de drept (procedural) comis de autorităţile fiscale naţionale în materia „reluării" activităţii de control, ca urmare a deficitarei realizări a unei prime astfel de acţiuni.

În concret, întrebarea pusă cu acest prilej a fost „*De câte*

ori are voie să greşească organul fiscal?”, prin intermediul acesteia fiind salutată intervenţia instanţelor de contencios, în sensul curmării unui abuz evident sub acest aspect şi îndeplinind, aşadar, rolul principal ce le revine, şi anume acela de a proteja particularii de excesul de putere comis de organele administraţiei publice.

Răspunsul, din păcate, nu s-a lăsat aşteptat şi a venit prin modificările legislative de dată recentă în materie fiscală, constând în adoptarea noului Cod de procedură fiscală (Legea nr. 207/2015).

Replica organelor fiscale, înfăţişate de această dată sub avatarul lor de organ de reglementare, căruia îi revine sarcina de a propune schimbările a căror adoptare se impune în materia fiscală, a fost însă una brutală.

Prin prevederile dublate ale art. 129 alin. (3) şi art. 279 alin. (7) NCPF, întrebarea la care am făcut referire a primit un răspuns clar: organele fiscale au dreptul să greşească de câte ori este necesar pentru a stabili obligaţii fiscale suplimentare în sarcina contribuabililor.

1. **Situaţia premisă. Datele problemei**

Cu titlu de comentariu preliminar, trebuie observat că regula care îi permite organului de inspecţie să ignore împlinirea termenului de prescripţie s-a dovedit de o importanţă suficientă încât să fie prevăzută de două ori în noua reglementare. Cu toate că, în parte, acest dublaj ar putea fi justificat de necesitatea doborârii unei duble bariere, reprezentată atât de prescripţie, cât şi de anularea rezervei verificării ulterioare, dacă avem în vedere că însăşi anularea rezervei ulterioare se produce doar în ipoteza efectuării inspecţiei fiscale şi a împlinirii termenului de prescripţie, această explicaţie îşi pierde neîndoielnic din raţiune.

În realitate, acest fapt evidenţiază cu atât mai puternic scopul avut în vedere, şi anume reglementarea ipotezei

particulare a efectuării deficitare a unei prime inspecţii, urmate de imposibilitatea menţinerii actului de control întocmit în astfel de condiţii.

În faţa acestei dileme, organul de soluţionare a dezvoltat, de-a lungul timpului, practica desfiinţării deciziei de impunere, dispunând, totodată, refacerea inspecţiei fiscale de către o altă echipă de control.

Neîndoielnic însă, din motive ce ţin de constanta ignorare şi crasa depăşire a termenului de soluţionare a contestaţiei administrative, termen tratat drept o simplă recomandare, mai degrabă din dorinţa de a temporiza disputa judiciară cu contribuabilul, intervalul de timp scurs era suficient de mare încât să ridice serioase probleme legate de instituţia prescripţiei.

Apariţia acestei noi probleme a generat noi şi noi soluţii, însă, faţă de cristalizarea unei practici judiciare curajoase şi care a repoziţionat oarecum disputa dintre contribuabil şi organul fiscal pe coordonate juste, s-a resimţit necesitatea acută a dezvoltării unui remediu legislativ, care să pună capăt odată pentru totdeauna acestor neclarităţi, ce ar fi putut fi interpretate în favoarea celui dintâi.

Soluţia a apărut, în mod firesc, prin inserarea unei norme juridice prin care organului fiscal să îi fie acordat un drept absolut de a avea dreptate în astfel de speţe, acesta fiind protejat de o manieră criticabilă de sancţiunea prescripţiei, chiar atunci când, am spune noi, aplicarea ei se justifică mai mult.

Autor: Andrei Iancu, avocat colaborator al D&B David și Baias SCA

Puteți citi continuarea articolului în numarul 5 al revistei Tax Magazine. Găsiți aici mai multe detalii despre abonamentele Tax Magazine 2016.